

ca la carte

Iubirile
lui Arlecchino

IUBIRILE LUI ARLECCHINO, scenariu de Mihai Serghei Todor, după texte de commedia dell'arte • TEATRUL VALAH din GIURGIU • Data reprezentației: 23 martie 1998 • Regia: Mihai Serghei Todor • Scenografia: Clara Dărăngă • Distribuția: Cătălin Chivu (Arlecchino), Geo Pînteanu (Colombina), Cristina Buburuz (Celestina), Violeta Crețu (Beatrice), Marius Nănău (Truffaldino), Nae Stângăciu (Pantalone), Cosmin Crețu (Flavio), Ion Cojocaru (Contele Traffalito).

Foarte mulți sunt, de la o vreme, studenții la regie (ba chiar și regizorii ceva mai copti) care se apucă de spectacole zise "commedia dell'arte", închipuindu-și că dacă botează personajele Arlecchino, Pantalone ș.a.m.d., le strâng laolaltă într-o intrigă "de gen" și le pun să țopăie și să se scâlâmbăie pe scenă, gata, și-au și atins scopul – când, de fapt, până acolo mai e cale lungă. M-am dus, de aceea, cu oarece reținere la reprezentația giurgiuveană, examen de licență al lui Mihai Serghei

Todor, student în anul V la UATC (clasa Cătălina Buzoianu). Surpriza, extrem de plăcută, a fost că, după un început mai greoi, mai incert (un motiv a fost, pare-se, și rătăcirea pe drum a coletului cu recuzită), am văzut o mostră de commedia dell'arte remarcabil de asemănătoare cu spectacolele de acest tip realizate astăzi de trupele italiene – care, oricum... Scenariul e coerent și bine consolidat dramaturgic, regia e inventivă și inteligentă, respectând canoanele dar permițându-și actualizări amuzan-

te, scenografia e ingenioasă, agreabilă și mereu "funcțională", iar spectacolul are, pe lângă umor – adeseori savuros, nicio dată grosier –, și poezie. Tinerii actori (mulți dintre ei, debutanți) se dovedesc temeinic pregătiți la partea fizică, având încă să-și perfecționeze rostirea – dar cine se mai miră de asta? Regizorul și-a închinat spectacolul memoriei lui Giorgio Strehler, "cel care a redescoperit și a dat noi valențe acestui gen de teatru". Dedicția nu-și face de rușine adresantul.

Alice Georgescu

Alunecarea
în conversație

Cu ușile închise

CU UȘILE ÎNCHISE de Jean-Paul Sartre • TEATRUL NAȚIONAL "VASILE ALECSANDRI" din IAȘI • Data reprezentației: 16 februarie 1998 • Regia și ilustrația muzicală: Nikolov Perveli Vili • Scenografia: Nicolai Mihăilă • Distribuția: Florin Mircea (Garcin), Doina Deleanu (Estelle), Monica Bordeianu (Inès), Nicolae Ionescu (Băiatul de serviciu); în alte roluri: Simona Berciu, Vasilica Oncioaia.

Spectacolul se înscrie în coerentul și solidul program din această stagiune al Naționalului ieșean: aduce la rampă un text adecvat sălii Studio, este o întâlnire spirituală necesară trupei și publicului, lansează un nou regizor – Nikolov Perveli Vili, student al Cătălinei Buzoianu, debutant cu această montare pe o scenă profesionistă. Regizorul alege piesa pentru "ideile-cheie ale existențialismului «ca studiu ce se vrea concret al unui anumit număr de atitudini omenești», așa cum declara însuși Sartre... Cele trei personaje se află într-un soi de moarte clinică, într-o stare de intermediat în care conștiința e lipsită de libertate.

limită trăită de eroii sartiени cere o relație privilegiată între actori și regizor. Ea invită și provoacă la ipostaze scenice antologice. Nikolov Perveli Vili imprimă faptelor o tensiune implozivă, prin explorarea forței cuvântului și a arabescului psihologic creat de actori. Descripția este făcută riguros, dar și oarecum detașat, ba chiar timorat. Asistăm la un recital în trei, în care sunt prezentate gradat meandrele sufleteste, epuizarea și prăbușirea interioară a eroilor. Radiografierea iluziilor distructive, acaparatoare, ce înstrăinează și alienează umanitatea din om, este dramatică în interpretarea lui Florin Mircea, a Doinei Deleanu și a Monicăi

Bordeianu, dar ea nu reușește să intre într-un circuit enigmatic. Ceea ce este secret, inefabil în destinul personajelor se topește în conversație. Sentimentele rănite sau viciate de minciună și ipocrizie, tenebrele subterane ce spulberă iluzia regisirii, a împăcării și iertării cereau din partea regizorului și a actorilor o anume exorcizare a urâtului, a suferinței și a durerii. Un handicap a fost și concepția plastică a scenografului Nicolai Mihăilă (atât de inspirat în spectacolul **Așteptându-l pe Godot**, regizat tot de Perveli Vili), care nu a reușit să sugereze acel "univers împietrit" dorit de regizor, ci mai degrabă un cadru de mucava, neutru, ce goleşte piesa de mister. Caricarea situațiilor, în finalul camavalesc al spectacolului, este și ea o eroare, un artificiu care amputează din expresivitatea și forța dramei.

Ludmila Patlanjoglu